

מ"ת 48899/08 - מדינת ישראל נגד נאהד עצפור

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 48899-08-17 מדינת ישראל נ' עצפור(עוצר)
תיק חיזוני: 336855/2017

בפני כבוד השופט גאולה לוי
מבקשת מדינת ישראל
נגד נאהד עצפור (עוצר)
משיב החלטה

לפני בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

כתב האישום

1. נגדי המשיב הוגש (ביום 24.8.2017) כתב אישום המיחס לו עבירות של שהיה שלא כדין (עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-152) ושל איסור הלבנת הון (עבירה לפי סעיף 3(ב) בצירוף סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון תש"ס-2000).

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 25.5.2015 נכנס המשיב לישראל לאחר שקיבל כדין היתר כניסה לישראל שהוא בתוקף עד לאותו יום. לאחר הכניסה לישראל נשאר המשיב בישראל כשהוא שווה בה שלא כדין מיום 25.5.2015 ועד ליום מעצרו בתאריך 30.7.2017.

בכתב האישום נטען כי במהלך שהותו בישראל שהיה המשיב ברהט ועבד בעבודות שונות. המשיב חסר בעבודתו סכומי כסף אוטם רצה להעביר לבני משפטו ברצועת עזה. באפריל 2017 יצר המשיב, בתוכו של תושב רצועת עזה, קשר עם תושב רצועת עזה בשם עיצאם אבו-ענזה (להלן: "**עיצאם**"). עיצאם הציע למשיב להעביר לאנשים הנמצאים בישראל את סכומי הכסף שרצתה המשיב להעביר לבני משפטו ברצועת עזה, ובתמורה יעביר עיצאם סכום כסף זהה לבני המשפחה ברצועת עזה. עיצאם טען בפני המשיב כי הוא סוחר והכספים שהוא מעביר לאנשים בישראל הם תשלום עבור שירותים מהם. המשיב, על פי הנטען, קשר עימו קשר להכניס כספים מרוצעת עזה לישראל שלא דרך הגבול. נטען כי במספר מקרים התקשר המשיב לעיצאם והודיע לו כי ברשותו סכום כסף להעבירה. המשיב העביר לעיצאם לא רק כספים שלו עצמו אלא גם כספים שקיבל משוחים בלתי חוקיים אחרים, שגם הם ביקשו להעביר כסף לרצועת עזה. עיצאם שלח למשיב נציגים מטעמי, שנפגשו עימיו ברהט וקיבלו ממנו סכומי כסף. עיצאם העביר כסום זהה לבני משפטו של המשיב ברצועת עזה ושאר השווים הבלתי חוקיים שהעבירו כספים למשיב. כתב האישום מפרט חמישה אירועים של העברת כספים,

עמוד 1

בסכומים הנעים בין 12,000 ₪ ל- 48,000 ₪.

על פי כתוב האישום, הכספי שהעביר המשיב לעיצאם הועברו לידי אנשי חמאס, ללא ידיעתו של המשיב.

בכתב האישום נטען כי בנסיבות אלה עשה המשיב חמש פעולות במטרה למנוע דיווח על הכנסת כספים לישראל לרשותה עזה בסכום העולה על 12,000 שח, וזאת על ידי כך שאפשר את הכנסת הכספי לישראל שלא דרך מעבר הגבול, דבר שמנع דיווח על הכנסתם.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

2. עם הגשת כתוב האישום בבקשתו המבוקשת לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. בבקשתו נטען כי קיימות ראיות לכואורה לביצוע העבירות המוחוסות למשיב והן הודאת המשיב, עדותו של אדם בשם נאסר מסלמה המאשר כי קיבל מהמשיב כספים והעבירם בהתאם להנחתת פעיל חמאס וכן הודאה של אדם בשם נдал אצלייח.

עלילות המעצר שמתקיימות, על פי הנטען, בעניינו של המשיב הן חשש לסיכון בטחון הציבור והמדינה, חשש להתחמקות מהלכי שפיטה או מריצוי עונש המאסר בהיות המשיב תושב רצועת עזה, וחשש לשיבוש מהלכי משפט.

צוין בבקשתו כי המשיב נכנס לישראל בהיתר והפר את תנאי הריתר ואף ביצע עבירה חמורה בזמן שהותו בישראל, ולכן אין ניתן למשיב אמון כי ימלא אחר תנאי השחרור בערובה וימנע מביצוע עבירות נוספות. נטען כי מנייעו של המשיב הם כלכליים וקיימים רצונו להעביר כספים לבני משפחתו ברצועת עזה, ולכן יש חשש כי המשיב ימשיך את מעשי העבירה אם ישוחרר ממעצרו.

טיעוני הצדדים

3. הבקשה נדונה לפני ביום 31.8.2017.

בדיוון טען ב"כ המשיב כי אין מחלוקת ביחס להשתלשות העניינים העובdotית המתוארת בכתב האישום. ב"כ המשיב גם אישר כי קיימות ראיות לכואורה לעבירה של שהיא שלא כדין בישראל.

לצד זאת, טען ב"כ המשיב כי בעבודות כתוב האישום אין שום אינדייקציה על כך שהייתו למשיב מטרה למנוע דיווח העברת כספים, ולטענתו כלל לא הייתה לו מטרה כזו. נטען כי מחומר החקירה עולה כי המשיב אמר לעיצאם שאם יש בעיה בהעברת כסף הוא לא מעוניין בכך, ועייצאם הרגיעו ואמר לו שהכל כסף לסוחרים. נטען כי "המטרה" שהמדינה מייחסת למשיב היא רק בגין השערה שלו, ואין בדיל ראייה לכך.

ב"כ המשיב הגיש מספר רב של החלטות של הוועדה להטלת עיזום כספי של רשות המיסים, בגין הפרת חובת הדיווח שבסעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון, שם הוטלו קנסות בהיקף של 5,000 ל"נ עד 10,000 ל"נ.

4. ב"כ המשיבה, מנגד, עמדת על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. לביסוס קיומן של ראיות לכואורה הוא הפנה להודעותיו של המשיב, בהן הוא מודה כי נשאר בישראל ללא היתר שהייה ובהן הוא מודה בהעברת הכספיים ומתאר את השתלשלות העניינים ונוטן פירוט מלא של ההעברות. ב"כ המבוקשת הפנה גם להודעה של נאסר מסלמה שאישר שהמשיב העביר אליו כספיים ולאחר מכן אלה הועברו לאנשי חamas. אותו נאסר מצין כי אדם שלישי (בדוי שטarraה) אמר לו שמרתת הכספי היה פעילות מסוכנת ומפחידה, והבין מדבריו שהכספי שייך לחamas. ב"כ המבוקשת גם הפנה לכך שבDOI שטarraה דינה את המשיב, במדד זהוי תמננות כמי שמסר לידי 6,000 ל"נ.

כן הפנה ב"כ המבוקשת להודעות של אדם בשל נידאל, שמספר על כך שגם הוא העביר כספיים, בדרך דומה לדרכו בה נקט המשיב.

ב"כ המבוקשת טען כי יש להסתכל על האירוע כמכלול של מסכת האירועים והדגיש כי הפנה למשיב אמן הוצאה לו כפניה של סוחר תמים, אך לא מיתתו של דבר מדובר למי שמנהל את העברת הכספיים לאנשי חamas. מכאן טענתו כי לא מדובר בתיק כלכלי גרידא, שהרי בסופו של יומם הכספי הועברו לחamas, גם אם לא בידיעת המשיב.

באשר לטענה כי מדובר במקרה תקדים של העמדה לדין, הפנה ב"כ המבוקשת לפסיקה לפיה עשויים לחול שינויים בנסיבות התביעה בהעמדה לדין, כתוצאה מהצורך להתאים את אמצעי האכיפה לנسبות הביטחוניות המשתנות. טען כי מדובר בתופעה שיש לטפל בה וקיימים תיקים דומים בהכנה.

ב"כ המבוקשת טען כי אין ממש לטענת ב"כ המשיב כי המעשים המזוהים למשיב אינם מקימים את העברות על חוק איסור הלבנת הון. לטענתו, האופן שבו פועל המשיב, גם אם פיזית לא עברו כספיים במעבר הגבול, מתגבש את יסודות העבירה שעה שהיא העברות כספיים מקרים שני הצדדים (ישראל וברצאות עזה). לשיטתו, מדובר בנסיבות חמורות יותר מהעבירה פיזית של כספיים במעבר הגבול ללא דין.

לטענת ב"כ המבוקשת, חוק איסור הלבנת הון מבידיל בין מי שעובר במעבר גבול ואינו מדוחה, ונכנס תחת העבירה הקללה יותר שבסעיף 9 ו- 10 לחוק, לבין מי שעושה "פעללה ברוכש" ונכנס תחת העבירה החמורה של סעיף 3(ב) לחוק. לשיטתו, נוכח דברי המשיב כי ידע שיש קשיים בהעברת כספיים, אין לקבל את טענתו כי לא ידע שהוא צריך לדוחה.

5. ב"כ המשיב טען כי נכון האמור לעניין הראות ואופי העבירה, והתקנים שבהעמדה לדין בגין אי דין

על יסוד סעיף 3(ב) לחוק (להבדיל מסעיף 10 לחוק) - ראוי לבחון במקרה זה חלופת מעצר.

ב"כ המשיב הפנה לפסיקה בה הוכרה האפשרות לשחרר לחלופת מעצר בישראל שווהם בلتוי חוקים ולשורה של פסקי דין בהם שוחררו תושבי רצועת עזה לחלופת מעצר בישראל.

החלופה שהציע ב"כ המשיב היא מעצר בית מלא בביתו של השיח' איברהים אבו ג'אמע ברהט, תחת פיקוחם (לסירוגין) של שלושה ערבים. שלושת המפקחים המוצעים התייצבו בבית המשפט ונחקרו על ידי ב"כ המבוקשת ועל ידי בית המשפט. ב"כ המשיב טען כי מדובר במפקחים רואויים, המכירים את המשיב ורוצים לפקח עליו, תוך הבנה למשמעות העניין.

6. ב"כ המבוקשת מתנגד לשחרור המשיב לחלופת מעצר, הן בשל עצם הקשיי בהכשרתו שהותו בישראל שלא כדין, והן בעינה למסוכנות גבוהה הנשקפת מן המשיב, אם ישוחרר. המסוכנות נעוצה, כך טוען, בכך שהמשיב עלול לחזור על התנהגותו, בשל המנייע הכלכלי. טוען כי סביר شيיעבוד לפרנסתו, והוא עלול להגיע למצב דומה של העברת כספים, בנוסף לחש כי ימלט לרצועת עזה.

לטענת ב"כ המבוקשת, אין מקום לבחון את שחרור המשיב ללא קבלת עדמה של שירות המבחן שיבחן באופן עמוק את המשיב ואת המפקחים. ב"כ המבוקשת הסתיג גם עם מהמפקחים המוצעים, בעינה כי מחקריםם בבית המשפט של שניים מהמפקחים עלה כי הגם שמסרו שהו בקשר עם המשיב בעת ששהה בישראל, הם לא ידעו שהמשיב שווה בישראל שלא כדין, ואילו השלישי הביע יחס אמביוולנטי לעניין.

בנוסף טוען כי לא ברורה עצמת הקשר בין המשיב ולא ברורה היכולת שלהם לפקח עליו ולהוות חלופה סמכותית וראויה.

דין והכרעה

7. בהתאם להלכה הפסוקה, בשלב בוחנת בקשה המעצר עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימת תשתיית לכואורית להוכיח אשמו של הנאשם בעבירות המייחסות לו. בוחנה זו אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר, כנדרש לצורך הרשעה במשפט הפלילי, אלא מסתפקת בבדיקה הכוח ההוכחות הפטונצייאלי הטמון בחומר החקירה הגלומי.

ראיות לכואורה הן הראיות שלגביהם קיימ סיכוי סביר שיעבורן במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור היתורן של החקירה ומבחן הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של המשפט לביסוס אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

כל שבעת הבדיקה הלאורית מתಗלים ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, באופן שהחומר הגלומי כפי שהוא נתפס כiom לא יוכל בעתיד לגבות תשתיית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שנitin לבסס עליה הרשעה, יש מקום לקבוע כי אין מציאות נגד הנאשם ראיות לכואורה להוכחת אשמו, ובמצב דברים זה אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (בש"פ 6742/11 **אלמאתו נ' מדינת ישראל** (בש"פ 8087/95 **זאדה**

ב' מדינת ישראל, פ"ד (2) (133).

8. אין מחלוקת כי המבקשת הינה תשתיית ראייתית לכואורית המקימה סיכוי סביר לביסוס אשמתו של המשיב בעבירה של שהוא בלתי חוקית.

אך באשר לעבירות על חוק הלבנתה הון, הדברים אינם כה חד משמעותם. סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנתה הון קובע כי:

"**העשה פעולה ברכוש או המוסר מידע כזב, במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיפים 7 או 8 או כדי שלא לדוח לפי סעיף 9, או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון, לפי הסעיפים האמורים, דינו - העונש הקבוע בסעיף קטן (א)...**".

ההוראות הרלוונטיות לעניינו בסעיף 9 לחוק הן:

(ב) אדם הנכנס למדינת ישראל או היוצא ממנו חייב לדוח על כספים שעמו בעת הכניסה לישראל או היציאה ממנו, אם שווי הכספי הוא בשיעור הקבוע בתוספת הרביעית.

...שר האוצר, בהחלטות עם שר לביטחון הפנים, יקבע את דרכי הדיווח לפי סעיף זה, ורשי הוא, בהחלטות עם שר הנגוע בדבר, לקבוע תחילה דיווח לעניין הכנסת כספים לישראל.

...**(ז) דרישת הדיווח לפי סעיף זה והפעלת סמכות לפי סעיף 11(א) יהו, ככל הנitan, בשפה המובנת לאדם החיב בדיווח לפי סעיף זה או האדם שכפוי מופעלת הסמכות".**

להשלמת התמונה ניתן כי סעיף 10 קובע עבירה על הפרת חובת דיווח, כדלקמן:

"**המפר חובת דיווח שהוטלה עליו לפי סעיף 9, דינו - מאסר שישה חודשים או קנס בשיעור האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, או פי עשרה מהסכום שלא דיווח עליו, הכל לפי הסכום הגבוה יותר.**".

9. סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנתה הון, עניינו השתמטות מכונת מחובבת דיווח. מדובר בעבירה התנהגת מסוג מטריה, הדורשת הוכחת כוונה להשגת היעד של שיבוש הדיווח הנדרש לפי החוק (ע"פ 8274/11 אדו'רסקי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.1.2013, פסקה 37). התביעה נדרשת להוכיח כי הנאשם היה מודע לרכיבי היסוד העובדתי ולרכיב המטריה. עליה להוכיח רצון או שאיפה להשגת המטריה. זאת בשונה מהעבירה של סעיף 10 לחוק, הדורשת מודעות בלבד (ע"א 9796/03 שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נת(5) 397 [2005] עמ' 418).

10. ב"כ המשיב לא חלק על עצם ההשתטשות העובדתית המתוארת בכתב האישום, המבוססת כולה על הודיעותיו של המשיב. אך השגתו בשאלת האם התיאור העובדתי בכתב האישום מקיים אחריות של המשיב לעבירה הקבועה בסעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנתה הון, אין משולות יסוד. בחומר הראיות אין ראייה ישירה המבוססת את רכיב "המטרה", קרי שאיפה של המשיב להשתטט מחובבת הדיווח. בהודיעותיו

של המשיב אין כל אינדיקציה לכך שידע על חובת הדיווח, לא כל שכן כי ביקש להשתמט ממנה. בהודעתו הוא חוזר ומסביר כי המטרה היחידה שלו הייתה להעביר כסף לפרנסת משפטו ברצעת עזה (ר' למשל שורה 55 להודעה מיום 31.7.2017). כשנשאל המשיב אם הוא ידוע שמי שרוצה לצאת מעזה וברשותו כספים חובה עליו לדוח עליהם השיב שאין ידוע (שורות 35 - 41 להודעה מיום 17.8.2017).

לצד זאת הסביר המשיב כי הדרך שהוצאה לו מקרה על העברת הכספי והוא הבין שכך קל יותר לסוחרים להעביר כסף.

noch כל האמור, בשלב זה אני מוצאת מקום לשולח את האפשרות כי יעלה בידי המבקר שכך בקיומו של רכיב המטרה בריאות נסיבות. עניין זה יש להזכיר להכרעה בהליך העיקרי. שם גם המקום הרואי לבירר את השאלה האם העובדה שמשיב לא העביר פיזית כספים מישראל לרוצעת עזה שוללת את קיומה של העבירה. לטעמי, יש להזכיר את הדיון בסוגיה משפטית זו להליך העיקרי, ולא לקבוע בה מסמורות בשלב המעצר.

עיר רק כי קיימת אי בהירות בכתב האישום האם הוא מתייחס להעברת כספים מישראל לרוצעת עזה, או בכוונן הנגדי מרוצעת עזה לישראל (ר' סעיפים 5 ו-11 לאיושם השני).

בשלב זה יש מקום לקבוע כי הונחה תשתיית ראייתית לכוארה גם לעבירה של הלבנת הון, אך קיימת חולשה של ממש בראיות.

אני סבורה כי נכון הקשיים שעלו ביחס לרכיב "המטרה", איזו חרף הקביעה כי הריאות מספיקות, בדוחך, כדי לעبور את הסף הנדרש, הרי שרמת הריאות מחייבת להעדיף חלופה ככל שניתן._CIDOU, קיימת "מקבילית כוחות" בין עצמת הריאות לכוארה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם (בש"פ 836/15 מדינת ישראל ב' פלוני ניתן ביום 5.2.2015; בש"פ 5564/11 פלוני ב' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.8.2011). קיומה של חולשה ממשית בראיות עשויה להגביר נכונות לשחרור לחילופת מעצר. הדבר תקף במצב בו מיוחסים לנאים מעשים חמורים ונראה כי מסוכנותו גבוהה (ר' בש"פ 9284/12 מד'י נ' אבולקיעאן (מיום 1.1.2013)).

11. בעניינו, מכלול הנסיבות, נכון החולשה המשמשת בעוצמת הריאות ביחס לאיושם בהלבנת הון וטיפולה של חולשה זו, והמיד התקדים של העמדה לדין, ובשים לב לנסיבות האישיות של המשיב, גילו והעדרו של עבר פלילי, ולאיכותה של החלופה המוצעת, באתי לכל מסקנה כי כפ' המאזנים נוטה לשחרורו לחילופת מעצר.

12. המשיב, בן 50, בעל משפחה, נערך כל עבר פלילי, כאשר אין מחלוקת כי הסתמכותו נעוצה בראצון לפרנס את בני משפחתו. אין מחלוקת שמשמעותו של המשיב לא בוצעו על רקע אידיאולוגי או מתוך מניע טרוריסטי. יש גם לזקוף לזכותו של המשיב את שיתוף הפעולה המלא שלו עם רשות החוק, מיד עם מעצחו, כמו גם העובדה שהוא נתון במעצר כבר חודש ימים.

העמדתו לדין באשמה של הלבנת הון (להבדיל משהיה בלתי חוקית) נועצה, אך נראה, בגישה תקדיםית של המדינה, המבקשת לעשות שימוש בסעיף 3(ב) לחוק להתמודדות עם העברות כספים בדרך בה נקט המשיב.

המשיב אמן נעצר ונקיר במסגרת חקירה רחבה יותר של עבירות בטחוניות, אך אין מחלוקת כי בסופו של יומם לא נמצא מקום להעמידו לדין בגין עבירות בטחוניות לרבות על חוק איסור מימון טרוור, והוא עומד לדין על עבירה כלכלית. המשיבה אינה חולקת על גרסתו כי לא ידוע שהכספים הגיעו לאנשי חמאס וסביר בתום לב כי מדובר בעבירות בין סוחרים. במצב דברים זה, אני מתקשה לקבל את עדמתה המבקשת כי לעניין מעצרו של המשיב יש לבדוק את המכול של הפרשיה. חלקו של המשיב בפרשיה הוא מוגבל, ואין לזקוף לחובתו את החשודות המוחסנים למעורבים אחרים.

13. בעניינו של המשיב קיימת עילה מעצר ولو לעניין החשש מפני הימלטות בשל עצם היותו תושב רצועת עזה. אם קיימת עילה מעצר של מסוכנות, היא אינה ברף הגבווה.

מכל מקום, גם כאשר קיימת עילה מעצר, מצוות המחוקק היא כי תבחן האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרורו בערובה. חובה זו קיימת גם כאשר מדובר בתושב שטחים או תושב רצועת עזה, חurf הקושי שבמבחן "גופנקא" לשיהיה בישראל שלא כדין (בש"פ 10418/08 טאלאלקה ב' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2008). השאלה שיש לבדוק היא האם קיימת חלופה קונקרטית, שהיא הולמת והדוקה דיה, שיש בה כדי להשיג את תכליות המעצר.

השתכנעתי כי הלופה שהציע ב"כ המשיב עונה על דרישות אלה. אמן, לא התבקש ולא הוגש תסקير בעניינו של המשיב והלופה לא נבחנה על ידי שירות המבחן, אך לטעמי, בנסיבות הייחודיות של המקרה דן, די בבחינת הלופה בבית המשפט כדי למדוד את התאמתה להשגת תכלית המעצר.

14. חלופת המעצר מבוססת על מעצר בית מלא בעיר רהט. המפקחים שהוצבו בבית המשפט והעמידו את עצמו לחקירה יסודית. שלושתם סיפרו על היכרות ממושכת עם המשיב והbijעו נוכנותם לשמש כערבים, לרבות חתימה על ערבות, על כל המשתמע מכך. אין מחלוקת כי מדובר באנשים נורמטיביים, שאין בעברם הסתככות עם החוק. הערב הראשי, השיח' איברהים ابو ג'אמע, העיד כי שימש בעבר עבר לשני אנשים, וכי לא הייתה הפרה של תנאי השחרור. שלושתם הבהירו בחיקירתם כי הם מבינים היטב את תפקודם כמפקחים ומודעים לחובה להתקשר למשטרה במקרה של הפרה. לא מצאתם יסוד להניח כי המשיב לא קיבל את סמכותם ולא ישמע למרותם. דומה כי נוכנותם של המפקחים לשיער למשיב נובעת מהזדהות עם מצוקתו, אך נראה גם כי השלושה מבינים היטב את החשיבות שבחקפדה על תנאי השחרור, ובונים את האחריות הנדרשת מהם, ואת ההשלכות במקרה שיכשלו.

באשר לכך שהמפקחים לא דרשו בעבר בשאלת האם המשיב נמצא בישראל בהיתר או שהוא

שווה בה שלא כדין, לא מצאתי כי הדבר שולל את התאמתם לשמש כמפתחים, משהביו כិ בזמננו לא סברו כי מתפקידם לחקור בעניין, דבר שהוא בסמכות "הממשלה" או "הממשלה". ואשר ליחס של המפתחים לעבירה המียวחת למשיב, נוכח טيبة המוחך של העבירה (אי דיווח על העברת כספים), והתקדים שבהעמדה לדין בגינה, לא מצאתי גם בכך שיליה של התאמתם לשמש כמפתחים.

את החלופה המוצעת יש לעבות בהפקדה כספית ממשית. בשים לב לכך שההעברות שבוצעו לכארוה בוצעו משליכולים כלכליים של תמייה כספית במשפחה, יש בנסיבות כספיות כדי לתת מענה לחשש מפני הישנות ביצוע העבירה.

בסיכום הדברים, שוכנעתי כי חלופת המעצר שהוצע, בצויר הפקדה כספית ממשית, נותנת מענה לחשש מפני הימלטות מהדין, כמו גם לחשש מפני הישנות העבירות של העברת כספים ללא דיווח.

14. אשר על כן, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאי העורובה הבאים:

- א. המשיב ישאה ב"מעצר בית" מלא בביתו של השיח' איברהים ابو ג'amu בשכונה 33,
בית 59, ברהט.
- ב. המשיב ימצא כל העת בפיקוח של אחד מן הערבים הבאים: השיח' איברהים ابو ג'amu ת.ז. 052474533; מר סאלם ابو ג'amu ת.ז. 023226277; מר ابو קוידר עבד
ת.ז. 028331320.
- ג. הפקדה כספית בסך 20,000 ₪;
- ד. חתימתUberות עצמאית בסך 50,000 ₪;
- ה כל אחד מן המפתחים יחתום עלUberות צד ג' על סך 25,000 ש"ח כל אחד;
- ו. נאסר על המשיב ליצור קשר במישרין או בעקיפין עם מי מהמעורבים בפרשה;
- ז. המשיב יתייצב לדיזונים שייקבעו בעניינו בבית המשפט בלינוי שני ערביים;

ניתנה היום, י' אלול תשע"ז, 01 ספטמבר 2017, בהיעדר
הצדדים.

